

5. Звіт про використання спільної системи управління біометричними даними в майбутньому. Публічне дослідження можливостей впровадження і використання спільної системи зберігання, порівняння та пошуку біометричних даних, яка використовуватиметься відповідними органами влади в Україні. *Міжнародна організація з міграції: МОМ, 2018. 89 с.*

УКРАЇНА ТА РЕСПУБЛІКА ТУРЕЧЧИНА: ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У 1991–2001 рр.

Танавський І.П.

Серед чинників, які відіграють значну роль в колективній безпеці, є військова співпраця. Предметом дослідження даної публікації є військово-морська співпраця України та Туреччини у 1991–2001 рр. Туреччина завжди проявляла бажання бути центром геополітики в Чорному та Середземному морях. З розпадом Радянського Союзу та здобуттям Україною незалежності – зацікавленість та бажання Анкари в співпраці з Києвом зросла.

Ключові слова: Республіка Туреччина, Україна, безпекові інтереси, військово-морське співробітництво.

Після проголошення у 1991 р. Україною незалежності, українсько-турецькі відносини почали розбудовуватись навколо Причорноморського економічного та військового співробітництва, організованого під проводом Туреччини. Анкара та Київ від початку співробітництва усвідомили спільні безпекові інтереси в Причорноморському регіоні. Основною метою було поставлено зробити Причорноморський регіон стабільним, мирним та вільним від ядерної зброї, багатим та з чистим навколишнім середовищем [2].

У 1990-х рр. Анкара зробила замовлення для Миколаївського судно-будівельного заводу, Харківського ХТЗ, «Мотор Січ» (м. Запоріжжя) – з метою налагодити промислово-оборонні зв'язки з Україною. Така співпраця до 2000 р. зміцнювала оборонно-промисловий комплекс України та дозволила наростити співробітництво у цій сфері між обома державами. Від Міністерства національної оборони Туреччини в 1996 р. надходили замовлення на авіабудівельні заводи України для будівництва гвинтокрилів та літаків [4].

Після змін у геополітичній ситуації в басейні Чорного моря відкрились нові можливості для військово-морської співпраці Анкари та Києва. Обидві країни мають велике бажання проголосити

акваторію Чорного моря без'ядерною зоною. У грудні 1997 р. з ініціативи України і Туреччини було проведено засідання НАТО за участю начальників генеральних штабів оборони – для вирішення питань спільної оборони і налагодження багатосторонньої співпраці військово-морських сил у Чорному морі. Також можна побачити успіхи у військовій співпраці наших держав після підписання угоди 1994 р. про військово-технічне партнерство [3].

Не слід лишати поза увагою дуже важливу угоду для України та Туреччини – Угода про створення Чорноморської групи військово-морського співробітництва. Вона була створена на початку 2001 р. за ініціативою Туреччини. Цю вигідну для усіх країн акваторії Чорного моря угоду підписали Україна, Грузія, Болгарія та Румунія у Стамбулі 2 квітня 2001 р. Вона отримала назву – BLACKSEAFOR (Чорноморська військово-морська група). Основною метою BLACKSEAFOR було сприяння спільній безпеці в акваторії Чорного моря, зміцнення дружби між державами підписантами та посилення співпраці між військово-морськими силами обох країн. Під час підписання угоди було досягнуто політичної згоди та консенсусу. Вона відіграла велику роль у співпраці й розвитку військово-морської галузі у Чорному морі. На жаль, після окупації Кримського півострова у 2014 р. угода перестала працювати [5].

Піком українсько-турецької співпраці стала закупівля танків у 1998 р. Таким чином, цю подію можна назвати одним із найбільших танкових тендерів, який виграла Україна. В конкурсі брали участь такі країни – США, Італія, Німеччина, Франція. Міністерство національної оборони Туреччини виявило бажання співпрацювати з Харківським заводом імені Малишева та закупило в Україні модернізований танк Т-84. Цей танк на виставці в Греції зайняв призові місця. Це дозволило пройти 1-й етап тендеру. Другим етапом було випробування на витривалість до високих та низьких температур, дане тестування було успішно виконане. Харківський танк Т-84 в 1998 р. переміг в конкурсі та обігнав своїх конкурентів. Вигране змагання Україною довело всьому світу, що український військово-морський промисловий комплекс та його продукція є конкурентно-спроможною, і що його високо оцінила Туреччина [1].

Отже, проаналізувавши та узагальнивши матеріал, можна зробити висновок, що Туреччина є стратегічним партнером України у військово-морській співпраці, в безпеці акваторії Чорного моря та захисті суверенітету і цілісності кордонів наших держав. Спільні навчання військ Анкари та Києва є хорошим показником дружби та

міцного союзу наших народів в цілях інтеграції в ЄС та НАТО на шляху до цивілізованого світу.

Список використаних джерел

1. Бадрак В. Танкові страсті. *Дзеркало тижня*. № 13. 2001.
2. Бостанджи Наджи. Коротка історія турецько-українських звязків. *Східний світ*. 2011. №1. С. 15 – 20.
3. Кочубей Ю. Спільність стратегічних інтересів України і Туреччини. *Східний Світ*. 2011. № 1. С. 61–65.
4. Міхненко А. Військово-технічна співпраця України та Туреччини. *Ukrainian Defense Review*. 2019. № 2.
5. Галузевий державний архів Міністерства оборони України. Угода про створення Чорноморської групи військово-морського співробітництва. <https://www.mil.gov.ua/zvernennya-gromadyan/galuzevij-derzhavnij-arxiv/>

ОСМИСЛЕННЯ ПАПСТВА ТА ВЛАДИ ПАП

Таранчук Д.Д., Попченко І.С.

Папство грало настільки важливу роль в історії західного християнства, що неминуче повинно було стати предметом богословського осмислення не тільки для католицьких, але також для православних і протестантських теологів. Вчення про папство – одна з ключових тем еклезіології.

Згідно з католицьким переказами, папська влада була заснована Ісусом Христом і вручена апостолу Петру. В Євангелії говориться, що Ісус промовив такі слова: «... ти – Петро, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її і дам тобі ключі Царства Небесного; і що зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небесах; і що на землі ти, то буде дозволено на небесах »[1, Від Матвія 16: 18-19]. Дійсно, Євангелія і Дії Апостолів зображують Петра главою дванадцяти апостолів, обраних Ісусом. Вчення про те, що Ісус Христос вручив владу над церквою Петру і поклав на нього відповідальність за управління нею і що ця влада і відповідальність успадковуються спадкоємцями Петра – єпископами Римськими, відомо як вчення про спадкоємство Петра. Це вчення лежить в основі традиційних католицьких поглядів на папську владу.

Термін «Папа» на грецькій мові означає «батько». У перші століття християнства ця назва застосовувалося для всіх єпископів, а спочатку і для всіх священників, які користувалися правом благословення. Є свідчення того, що в VI столітті деякі єпископи ще називалися «папами». Але, починаючи з VII століття титул «папа» давався вже виключно римському єпископу: це відображало процес